

[Bente Nielsen]

standene, der havde 2 værelser eller derunder. Omvendt var antallet af store boliger, dem på 4 værelser og derover, i den samme periode steget fra ca. 46 pct. til næsten 55 pct. Altså også en markant udvikling, som viser noget om, at vores boligstandard er blevet bedre.

Der er sket nogle andre interessante ting, som dels hvidbogen, dels andre har været inde på, nemlig at boligmarkedet er blevet mere socialt opdelt. I ejerboligerne finder vi således fortrinsvis de erhvervsaktive, og som regel er husstanden her med to indkomster, og det er oven i købet mellemindkomster eller højere indkomster. Omvendt i udlejningsbyggeriet. Her finder vi fortrinsvis de helt unge, som måske har deres første selvstændige bolig, de studerende, pensionisterne samt en stor del af de husstande, som består af enkeltpersoner og enlige forsørgere i øvrigt.

Det er nogle af de udviklingstendenser, som vel i og for sig skal danne grundlaget for den fremtidige boligpolitik. Der gøres da også i hvidbogen en del ud af at sige noget om boligbehovet. Det synes jeg er et lidt svært definerbart begreb, for hvad er boligbehovet? Ja, det er en politisk fastsat størrelse. Man kunne jo sige, at boligbehovet var, at vi alle sammen havde tag over hovedet – og så var boligproblemerne løst. Man kan også vælge at sige, at for at boligbehovet skal være opfyldt, skal hver enkelt borger i landet have ret til så og så mange m² bolig af en ganske bestemt standard. Det synes jeg er en noget firkantet måde at se på tingene på.

Jeg vil meget hellere tage udgangspunkt i spørgsmålet: hvad er det for nogle boliger, folk ønsker? Det afhænger jo af, hvad det er for nogle folk, vi taler om. Er det den unge, som har sin første selvstændige bolig, eller er det en familie med børn? Behovene og ønskerne er klart vidt forskellige, og jeg mener, at det er boligønskerne, vi skal prøve at finde ud af og prøve at tilpasse boligpolitikken til.

I hvidbogen er det opgjort, at for at opfylde det, som man kalder boligbehovet frem til år 2000, skal der bygges 27.000 boligenheder om året, og der skal i øvrigt ske en byfornyelse på 1 mia. kr. fra og med 1987.

Til begge de ting kan man nok sige, at det svarer til, hvad der rent faktisk sker både på byggeriets område og på byfornyelsesområ-

det. Byfornyelsen er måske oven i købet kommet lidt længere, end hvidbogen har forudset, så sådan set skulle den del af sagen jo være udmærket.

Den anden side, som også berøres i hvidbogen, er bygge- og anlægssektorens kapacitet. Er der kapacitet nok i sektoren til at opfylde de boligbehov, vi har?

Der til må man vist sige, at det, der er væsentligst for bygge- og anlægssektoren, er, at man får ført en overordnet økonomisk politik, som kan sikre et stabilt aktivitetsniveau, og som kan sikre, at den udviklingstendens, man skal have på længere sigt, svarer til det, der er det samfundsmæssige behov.

I den forbindelse er det værd at sige, at det vigtigste, vi kan gøre i bygge- og anlægssektoren, vel i virkeligheden er at få fjernet nogle af de flaskehalse, som findes. Jeg tænker her på sæsonmæssige flaskehalse, faglige og regionale problemer.

Men konklusionen må blive, at bygge- og anlægssektoren kan klare den opgave, den står over for.

Hvad skal så det overordnede mål for boligpolitikken være fremover? Ja, det må være, at der er et varieret udbud af boliger, et varieret udbud forstået sådan, at der skal være varierende størrelser på boligerne, at der skal være varierende pris, og at der skal være både leje- og ejerboliger, sådan at folk kan vælge den boligform, de finder mest attraktiv. Og ud fra de valg, folk rent faktisk foretager, må man tilrettelægge boligpolitikken. Det vil sige, at hvis der fortsat vil være en tendens til, at flere og flere ønsker at bo i egen bolig, i ejerbolig, så må vi indrette politikken sådan, at der bliver flere og flere ejerboliger – og omvendt, hvis tendensen går den anden vej.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at man måske kunne rette op på nogle af de problemer, der har været i forbindelse med, at der er forsvundet så mange lejligheder i den private udlejningssektor, ved igen at give private reelle muligheder for at bygge udlejningsbyggeri. Det har jo været gået i stå i hvert fald de sidste 10–15 år.

Et af de midler, som vi bruger i boligpolitikken, er jo det støttede byggeri. Det er jo rigtigt, som det allerede er blevet sagt, at det støttede byggeri aldrig har været så stort som i de seneste 4–5 år. Man kan så sige, at vi har ændret lidt på fordelingen af det. Hvor